

skaber mulighed for de mennesker for at opnå frihed, selvstændighed og ansvarlighed.

Det er jo langt bedre, hvis de selv har mulighed for at tilkæmpe sig den, og derfor er det selvfølgelig fuldstændig rigtigt, som flere ordførere har været inde på, at vi skal gøre, hvad vi overhovedet kan for at støtte dem, der forsøger at frigøre sig for de undertrykkende autoriteter, de er underlagt. Det kan være med holdningstilkendegivelser, og det kan også være med forskellige rådgivende foranstaltninger, krisecentre og andet. Men det er ikke tilstrækkeligt, for der er meget stærke indicier for, at forældrene til de unge mennesker er under et kraftigt pres fra hjemlandet for at lægge pres på deres egne børn og tvinge dem til at indgå ægteskab.

For mig er forslaget først og fremmest noget, der skal være med til at forebygge, at den slags pres overhovedet giver mening. Man kan sige, at hvis forslaget bliver en succes, skal det ikke bruges, fordi det sender dette umisforståelige signal til forældrene: I kan godt opgive at presse jeres børn til at lade sig gifte, for under de betingelser vil de ikke kunne få ægtefællen herop, og hvis de heller ikke har en bolig, vil de heller ikke kunne få ægtefællen herop. På den måde skal det være et signal til forældrene om, at de skal lade deres børn selv finde den partner, de gerne vil gifte sig med, og få selvstændighed og frihed i deres egen tilværelse.

Jeg oplever egentlig, at der bør være og også er enighed om, at det er et problem; men det har ikke været udtrykt helt klart fra alle ordførere. Jeg synes f.eks., at SF's ordfører modsiger sig selv, når han på den ene side siger, at det er skidt med tvangsægteskaber, men på den anden side siger til forslagsstillerne – regeringen, Socialdemokratiet og De Radikale – at vi sætter de fremmede lidt på plads, at vi rumsterer med den kulturelle egenart, og at det er noget, vi ikke skal blande os i. Jeg synes, at både SF's og Enhedslistens ordførere taler om de mennesker med en anden etnisk baggrund, som om der ikke er nogen modsætninger, som om der ikke er en kulturkamp i de grupper med nogle reaktionære, konservative kræfter eller nogle, der er underlagt et pres fra hjemlandet, på den ene side og nogle unge mennesker, der under ekstremt vanskelige vilkår forsøger at gøre oprør, på den anden side.

Jeg synes, at de holdninger, som SF og Enhedslisten indtager, kommer til at støtte de tilbagestående, reaktionære kræfter, der under-

trykker de unge mennesker i et autoritært mønster og presser dem til at indgå tvangsægteskaber. Det er det, der er resultatet af de to partiers holdning, og det er jeg selvfølgelig meget bekræftet over, fordi jeg synes, det strider imod det, de to partier ellers står for. Men det er klart, at jeg, som jeg også sagde indledningsvis, er med på, at alt, hvad der kan sættes i værk af foranstaltninger, som kan hjælpe de unge mennesker, det må vi anstrenge os for at sætte i værk.

Hr. Arne Melchior fra Centrum-Demokraterne foreslår en anden vej, nemlig at man bruger den sociale lovgivning. Også det, tror jeg, ud fra den positive holdning, at de unge mennesker skal hjælpes. Men jeg synes, at SF's forslag om råd og vejledning og Centrum-Demokraternes forslag om at bruge den sociale lovgivning med støtteforanstaltninger for truede børn og unge begge lider under det problem, at det forudsætter, at de unge har en så stor styrke, at de tør stå frem. Det er én ting, men det kan jo i anden omgang komme til at betyde, at de bliver skilt fra deres forældre, fordi der opstår en konflikt. Vi ved jo, at det ofte er sådan, at det fører til et meget ulykkeligt brud i familien, og det er lige præcis det brud, jeg mener, regeringens forslag kan afværge, fordi det sender dette signal til forældrene: Glem alt om at presse de unge.

At dømme efter den måde, de indretter sig på, tror jeg, at forældrene nogle gange slet ikke er interesserede i at udøve det pres, men de føler sig så igen presset af slægtinge og andre i den egn, de kommer fra i Tyrkiet. Men hvis man giver forældrene her i landet mulighed for at forklare i hjemlandet, at der er slet ingen mulighed for, at det kan lade sig gøre, bliver det simpelt hen noget, der forsvinder og ikke bliver praktiseret. Men det vil være meget belastende for både de unge mennesker og forældrene, at de skal gennem denne procedure med tvangsfjernelse osv. osv. Jeg er enig i, at det kan være nødvendigt at have de redskaber, men jeg tror bare, at det andet i virkeligheden ville være en mere smertefri måde.

Til hr. Jann Sjursen fra Kristeligt Folkeparti: Der har også været en debat, og det er nogle sympatiske forslag fra de nordiske ministre. Men risikoen er, at det tager år, og at vi undervejs lader en masse unge mennesker i stikken.

Så har der også fra den anden side, fra Dansk Folkepartis side, været modvilje mod forslaget, selv om jeg egentlig oplever, at indstillingen er den samme som regeringens. Jeg kan egentlig